

De kus

Santa Montefiore bij Boekerij:

*Onder de ombu-boom
Het vlinderkistje
De Vergeet mij niet-sonate
De zwaluw en de kolibrie
Valentina's laatste reis
De zigeunermadonna
Het geheim van Montague
De Franse tuinman
In de schaduw van het palazzo
De affaire
Villa Magdalena
Fairfield Park
De vuurtoren van Connemara
De dochter van de imker
De witte duif
Onder de Italiaanse zon
Een handvol geluk (voorheen Het gouden licht)
Naar de overkant
Een tijdloze liefde
Wacht op mij*

*De vrouwen van kasteel Deverill
Als de rododendron bloeit
De laatste roos van de zomer
De vergeten Deverill
De verre horizon
De stem van het meer*

*Bij het licht van de maan
Een nieuw begin
De kus
Schaduwen van de tijd*

SANTA MONTEFIORE

De kus

Een familievakantie verandert alles –
en een grote vergissing blijkt een groot geluk

Vertaald door Erica Feberwee

Eerste druk 2023
Tweede druk 2026

ISBN 978-90-492-1157-8
ISBN 978-94-023-2096-1 (e-book)
ISBN 978-90-528-6687-1 (audio)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *The Kiss*
Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign
Omslagbeeld: © stock.adobe en shutterstock
Auteursfoto: © Alex de Groot
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2022 Santa Montefiore
© 2023 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor mijn dochter Lilochka

De brief

Apple Tree House, Hampshire, 1995

Toen de brief op de mat viel, zat Robert Seymour in de tuinkamer aan het ontbijt, met de krant en een kop koffie. Tot op dat moment was het een gewone zaterdagochtend geweest. Zoals altijd was Robert om acht uur opgestaan, heel zachtjes om Elizabeth niet wakker te maken, en had hij de honden mee uit genomen. Hij had genoten van de vogels die zongen, van het bos dat uit zijn winterslaap ontwaakte, en ondertussen waren zijn twee zwarte spaniëls door het struikgewas geraasd en hadden ze hier en daar de rust van een fazant of een haas verstoord. Het voorjaar had zijn intrede gedaan. Voor Robert was het begin van de lente de mooiste tijd van het jaar. Waar hij ook keek zag hij dappere groene scheuten de grond uit komen.

Toen hij een uur later terugkwam, zat zijn oudste zoon al aan de gebakken eieren met bacon en toast. De vijftienvijftigjarige Jack woonde in Londen en werkte bij veilinghuis Sotheby's, maar hij was een weekendje thuis. Roberts andere

twee zoons lagen nog in bed en zouden zich waarschijnlijk niet voor het middaguur laten zien.

Terwijl vader en zoon ontbeten, lag de brief op het tafeltje in de hal. Robert dronk koffie, smeerde marmelade op zijn toast en bromde geërgerd vanwege iets wat hij in de krant las. Niet dat het zijn humeur kon bederven. Op zijn tweeënzestigste zag hij er nog goed uit; hij was aantrekkelijk, succesvol en had fortuin gemaakt dankzij een bloeiende carrière als televisieproducent. Zijn knappe vrouw was tien jaar jonger dan hij, en ze hadden samen drie zoons, gezond van lijf en leden, die nog altijd graag bij hun ouders over de vloer kwamen. Robert besepte maar al te goed hoe rijk gezegend hij was.

De brief zou misschien de hele ochtend onopgemerkt zijn gebleven, als Elizabeth de post niet, samen met haar kop thee, had meegenomen naar de tuinkamer. Het stapeltje bevatte, behalve de brief, ook een aantal saaie bruine enveloppen en een paar catalogi van winkels waar ze vaste klant was. Ze zette haar mok op tafel, trok haar badjas dicht om zich heen en schoof met een zucht aan op de lange bank.

‘Goeiemorgen, lieverd,’ zei ze tegen haar oudste terwijl ze verstrooid de post doorkeek. ‘Lekker geslapen?’

‘Als een blok.’ Jack schonk zichzelf nog een kop koffie in.

Elizabeth keek uit het raam. ‘Wat een prachtige ochtend!’ Ze glimlachte, want de tuin lag er stralend bij in de zon. ‘Hebben de honden lekker geravot in het bos?’ vroeg ze aan haar man.

Die keek amper op van de krant. ‘Ze gingen natuurlijk

weer achter het wild aan,' mompelde hij. 'Dat kunnen ze niet laten.'

Elizabeth legde de catalogi naast haar bord. Bij het zien van de brief fronste ze haar wenkbrauwen. De witte envelop was geadresseerd aan Robert Seymour, geschreven met blauwe inkt in een meisjesachtig handschrift dat haar niet bekend voorkwam. 'Deze is voor jou.' Ze gaf hem de brief.

Robert veronderstelde dat die afkomstig was van een petekind, dus hij legde hem op tafel en verdiepte zich weer in de krant.

Pas aan het eind van het ontbijt, toen Elizabeth al naar boven was gegaan om zich aan te kleden en Jack en hij plannen maakten om te gaan golfen, sneed Robert met zijn mes de envelop open. Hij haalde de brief eruit en vouwde die open. Al bij het zien van de eerste woorden moest hij zich beheersen om het niet uit te schreeuwen; om niet geschokt zijn adem in te houden of een verwensing te slaken. Uiterlijk kalm vouwde hij de brief weer dicht en stopte hem terug in de envelop, in de vurige hoop dat zijn zoon niet zag dat zijn vingers trilden en dat alle kleur wegtrok uit zijn gezicht. 'Ik stel voor dat we om tien uur vertrekken.' Hij stond op. 'Ik moet eerst nog het een en ander doen in mijn studeerkamer.'

Terwijl hij door de hal liep, had hij het gevoel dat hij door vloeibaar cement waadde. Hij leek beheerst, zelfs ontspannen, maar zijn hart bonsde tegen zijn ribben, als een ekster die zich tegen de tralies van zijn kooi wierp. Nadat hij de deur achter zich had dichtgetrokken, liet hij zich kreunend in een stoel zakken. Hij streek over zijn voorhoofd, dat plot-

seling klam was van het zweet, en staarde roerloos voor zich uit, met de brief nog altijd in zijn hand.

De brief waardoor alles zou veranderen. De brief waardoor straks niets meer hetzelfde zou zijn.

Ten slotte haalde hij hem opnieuw uit de envelop en las hem nogmaals. Hij had van meet af aan geweten dat de brief ooit zou komen, maar gehoopt op onvoorziene gebeurtenissen waardoor alles anders zou lopen dan verwacht. Die hoop bleek vergeefs te zijn geweest. De brief was er. Net zoals zij er was. Dat viel niet te ontkennen, en er was niets wat hij daaraan kon doen. Terwijl hij haar woorden tot zich liet doordringen, besepte hij dat haar geen enkele schuld trof; dat hij het allemaal aan zichzelf te wijten had.

Beste Mr. Seymour,

Ik schrijf u omdat ik uw dochter ben. Ik heet Madison, en mijn moeder, Alice Flynn, heeft me uw naam gegeven. Ze heeft altijd gezegd dat ze me op mijn achttiende verjaardag zou vertellen wie mijn echte vader is. Het spijt me als ik u met deze brief overval, als ik u misschien zelfs heb laten schrikken, maar omdat u me vanaf mijn geboorte altijd financieel hebt ondersteund, neem ik aan dat u wel verwachtte dat ik uiteindelijk contact met u zou zoeken. Ik zou u erg graag willen ontmoeten. Mijn adres en mijn telefoonnummer staan boven aan deze brief. Ik hoop van u te horen.

Met welgemeende groet,

Madison

Robert stopte de brief weer in de envelop en stond op uit zijn stoel. Hij werd overvallen door misselijkheid, alsof hij in een bootje zat dat aan het spel van de golven was overgeleverd. Wankelend liep hij naar zijn bureau, met daarin een porseleinen schaal vol rommeltjes en muntgeld. Hij viste er een sleutel uit, waarmee hij de rechterbovenla van zijn bureau openmaakte. De brief legde hij helemaal achter in de la, onder een stapel belangrijke papieren. Nadat hij de la had afgesloten, verstopte hij de sleutel in de cassette van een cd van David Bowie, tussen de andere cd's met zijn favoriete muziek. Elizabeth was geen fan van Bowie.

Zijn dag was bedorven. Die ochtend was het nog een gewone zaterdag geweest, inmiddels was die veranderd in de krankzinnigste dag van zijn hele leven. Plotseling snakte hij naar frisse lucht. Hij wilde de deur uit, de tuin in, omringd door de vogels die zongen, door bomen en struiken die begonnen uit te botten. Maar hij wilde vooral alleen zijn. Hij nam zelfs de honden niet mee. In de vurige hoop dat Elizabeth hem niet zou aanklampen of terugroepen voordat hij de achterdeur uit was, haastte hij zich door de hal. Met ingehouden adem glipte hij naar buiten, in verwarring nagestaard door twee paar hondenogen. De spaniëls begrepen niet waarom ze binnen moesten blijven. Anders mochten ze altijd mee wanneer het baasje de tuin in ging.

Robert zette koers naar de moestuin, verborgen achter een oude muur van vuursteen en bakstenen. Zodra hij uit het zicht was van het huis – en van Elizabeths scherpe ogen – slaakte hij een diepe zucht. Hij ging op een houten bank zitten

en sloeg zijn handen voor zijn gezicht. *O god, hoe heb ik ooit zo stom kunnen zijn?* Maar het had geen zin zichzelf verwijten te maken over een onenightstand van achttien jaar geleden. Hij had destijds voor zijn werk in New York gezeten.

Zijn gedachten gingen naar Alice Flynn, de jonge journaliste die in hetzelfde hotel logeerde als hij om een beroemde filmregisseur te interviewen.

Het was gebeurd. Hij kon het niet ongedaan maken. En hij kon het ook niet langer verborgen houden. Het bewijs van zijn misstap kon zijn vredige wereld elk moment in beroering brengen, beseftte hij wanhopig; als een vulkaan die achttien jaar had geslapen en plotseling vuur en lava begon te spuwen. *O god, wat moet ik doen?*

Hij kon zich niet veel meer van Alice Flynn herinneren. Behalve dat ze jong en aantrekkelijk was geweest. Maar zelfs haar schoonheid was in de loop der jaren verbleekt. Hij zou nooit meer aan haar hebben gedacht als ze hem niet negen maanden na hun onenightstand het schokkende nieuws had gemeld dat ze het leven had geschonken aan een dochter. Zijn dochter! En dat ze haar Madison had genoemd, naar de straat van het hotel waar ze was verwekt.

Robert had geen andere keuze gehad dan Alice af te kopen. Hij was tot alles bereid geweest om de zaak stil te houden, om zijn huwelijk en zijn gezin te redden. Elizabeth en hij hadden in de negen jaar dat ze destijds getrouwd waren, drie zoons gekregen. En dus had hij ingestemd met een maandelijks toelage om bij te dragen in de kosten van levensonderhoud van het kind.

Hij had nooit gezegd dat hij zijn dochter wilde ontmoeten tegen de tijd dat ze achttien was. Maar hij nam het Madison niet kwalijk dat ze haar biologische vader wilde leren kennen. De vraag was alleen of hij haar geheim kon houden. Of hij Elizabeth moest vertellen dat hij een dochter had.

‘Pap!’ klonk de stem van Jack.

Robert keek op zijn horloge. Het was al over tien. Hij stond op en liep naar de poort in de muur.

Het kwam allemaal goed, stelde hij zichzelf gerust. Hij zou Madison schrijven met het voorstel elkaar in Londen te ontmoeten. Ze zouden samen lunchen – of theedrinken, dat was misschien nog beter – en ze hoefden er thuis niets van te weten.

Madison

Het was inmiddels een week geleden dat ze de brief had verstuurd. Elke ochtend keek ze uit naar de post, in de hoop op antwoord, en ze spitste haar oren wanneer de telefoon ging. Misschien had hij wel besloten haar te bellen! Tenslotte had ze behalve haar adres ook haar telefoonnummer in de brief gezet.

‘Maak je geen zorgen, hij laat heus wel iets van zich horen,’ stelde haar moeder haar gerust. ‘Al was het maar om te voorkomen dat je ineens bij hem op de stoep staat.’

Het was niet Madisons bedoeling hem de stuipen op het lijf te jagen. Ze wist dat hij getrouwd was en dat hij drie zoons had, allemaal ouder dan zij. En het was duidelijk dat zijn vrouw van niets wist. Madison wilde haar niet van streek maken door plotseling voor de deur te staan en haar echtgenoot te ontmaskeren als een man die vreemdging. Ze wilde gewoon weten wat haar achtergrond was, waar ze vandaan kwam.

Toen ze achttien werd had haar moeder haar verteld dat ze was verwekt tijdens een onenightstand in New York. Als

freelancejournalist had Alice in hetzelfde hotel gelogeed als Madisons vader, met de opdracht een artikel te schrijven voor *Vanity Fair*. Robert Seymour was destijds al een succesvolle televisieregisseur geweest, en inmiddels had hij zijn eigen productiebedrijf. Alice had geweten dat hij getrouwd was. Ze had gewoon een leuke avond willen hebben. Meer niet. En ze had al helemaal niet zwanger willen worden. Robert was met zijn denimblauwe ogen, lange rechte neus en innemende glimlach erg aantrekkelijk geweest. En erg Brits.

Met de ondeugende twinkeling in zijn ogen wist hij vrouwen moeiteloos te charmeren, had Alice haar dochter verteld. Ze was ervan uitgegaan dat hij zijn vrouw wel vaker bedroog. Op een avond hadden ze nog laat samen in de bar van het hotel gezeten. Robert had na een lange dag van vergaderen behoefte gehad aan een verzetje. Ze waren aan het flirten geslagen, en na een aantal cocktails had hij haar meegenomen naar zijn kamer.

Zijn suite. Alice was diep onder de indruk geweest. De volgende morgen had Robert via de roomservice ontbijt voor hen besteld. Voor Alice een ongekende luxe. En ten slotte waren ze als vrienden uit elkaar gegaan.

Negen maanden later was Madison geboren. Alice was naar Robert op zoek gegaan, en omdat hij een bekende figuur in de televisiewereld was, had het haar weinig moeite gekost om hem te vinden. Ondanks het feit dat het een enorme schok voor hem moest zijn geweest, was hij zijn verantwoordelijkheid niet uit de weg gegaan. Ze hadden afgesproken in Londen, in Covent Garden, en waren tot een regeling

gekomen. Robert had zich royaal opgesteld, precies zoals Alice had verwacht. Hij had veel te verliezen en kon het zich niet permitteren om haar tegen zich in het harnas te jagen.

‘Je lijkt op je vader,’ zei haar moeder. ‘Blond haar, blauwe ogen, en jullie zijn allebei gek op films. Ik weet zeker dat jullie het geweldig met elkaar kunnen vinden.’

Alice begreep dat Madison haar biologische vader wilde leren kennen, ook al zag ze de noodzaak er niet van in. Drie jaar na Madisons geboorte was ze getrouwd, en in haar huwelijk had ze nog drie kinderen gekregen. Tom, de man van Alice, was altijd een geweldige vader voor Madison geweest. Hij had haar nooit het gevoel gegeven dat ze minder meetelde dan zijn biologische kinderen. Voor Tom was Madison zijn dochter. Het enige wat Robert bijdroeg aan haar leven, waren de maandelijkse betalingen. Maar het was Tom die haar had voorgelezen voor het slapengaan, het was Tom die met haar in de tuin had gespeeld en die een speelhuisje met haar had gebouwd. Het was Tom die haar een zoen op haar zere knie had gegeven wanneer ze was gevallen met haar fietsje, en het was Tom die haar in zijn sterke armen had genomen wanneer ze getroost moest worden.

Alice zou liever hebben gezien dat Madison geen contact met Robert had gezocht, maar ze had haar niet ontmoedigd. Madison zou naar Londen gaan om hem te ontmoeten, ze zou thee met hem drinken in een deftig restaurant, en ze zou zich vreselijk slecht op haar gemak voelen. En daarmee was de kous af.

Robert zou verder geen contact meer willen, en nu ze

achttien was zou hij zijn maandelijkse toelage stopzetten. Een relatie met zijn dochter had geen toekomst. Een regelmatig contact was gezien de omstandigheden ondenkbaar.

Madison keek in de spiegel en probeerde trekken in haar gezicht te ontdekken die ze van haar vader kon hebben geerfd; het was iets wat ze al haar leven lang deed. Haar moeder had nooit verzwegen dat Tom niet haar echte vader was. Madison had altijd geweten dat Joe, Becky en Elsie haar halfbroer en haar halfzusjes waren. En omdat haar moeder daar ontspannen mee was omgegaan, had Madison er ook nooit een probleem van gemaakt. Maar toch was ze altijd – telkens wanneer ze in de spiegel keek – op zoek geweest naar iets wat haar verbond met de onbekende man die haar biologische vader was.

En dat was ze ook nu weer. Van haar moeder wist ze dat ze zijn blauwe ogen had geërfd. Alice had bruine ogen. En Robert was ook blond, net als Madison. Alice had donker haar, en haar huid had een warme, lichtgebruinde gloed. Wanneer Madison in de spiegel keek wist ze bijna zeker dat ze haar vader zag, want ze leek in bijna niets op haar moeder.

Er ging opnieuw een dag voorbij zonder dat er een brief kwam van Robert Seymour. Madison zat voor haar eind-examen, dus ze probeerde zich uit alle macht op haar boeken te concentreren. Maar ze kon aan niets anders denken dan aan haar biologische vader. Zou hij terugschrijven? Had ze haar adres wel duidelijk genoeg op de brief gezet? Had ze het telefoonnummer wel goed opgeschreven? Misschien was hij op vakantie en had hij haar brief nog niet gekregen.

Ze klapte haar map dicht en liep naar buiten. Ze wilde naar het strand. Over de velden was ze er zo. Anders genoot ze altijd van de boterbloemen en het fluitenkruid, maar nu voelde ze zich terneergeslagen. Als haar vader geen contact wilde, als ze hem nooit zou ontmoeten, zou ze zich nooit echt compleet voelen.

Ze had altijd in Devon gewoond en was nog maar een paar keer in Londen geweest, en één keer in Spanje, met het hele gezin. Met vier kinderen dicht op elkaar in leeftijd hadden Tom en Alice altijd zuinig moeten zijn. Madison wist dat de toelage die Robert voor haar betaalde, royaal was, en dat haar moeder om meer geld had gevraagd – en dat ook had gekregen – toen ze naar de middelbare school ging. Madison vermoedde dat een deel van haar toelage aan haar broer en haar zusjes werd besteed, en dat haar moeder er soms een chique jas of een mooie tas van kocht wanneer ze een dagje naar Londen ging. En dat vond Madison ook helemaal niet erg. Ze was een dromer, ze schilderde graag en ze was creatief. Mooie kleren konden haar niet zo veel schelen.

Een week later, toen ze de moed al bijna had opgegeven, kwam er een brief, geschreven op voorgedrukt blauw postpapier met bovenaan Roberts adres. Hij had hem ondertekend met 'Robert'.

Madison wist ongezien het huis uit te glippen. Ze wilde alleen zijn wanneer ze de brief las. Op het strand, uit de wind in de luwte van de rotsen, vouwde ze de brief open.

Beste Madison,

Bedankt voor je brief. Ja, ik ben je vader. En je moeder heeft je vast en zeker verteld dat ik getrouwd ben en dat ik drie zoons heb. Ik wil hun leven niet overhoophalen door hun over jou te vertellen. Dus we zullen zorgvuldigheid moeten betrachten.

Ik zou je erg graag willen ontmoeten. Denk je dat je naar Londen kunt komen? Dan stuur ik je een treinkaartje en nodig ik je uit voor een lunch bij Le Caprice in St. James's. Laat maar weten wanneer het schikt.

Ik zie ernaar uit.

Met vriendelijke groet,

Robert

Madison kon haar ogen niet geloven. Ze las de brief nog eens, en nog eens, analyseerde elke zin en probeerde tussen de regels door te lezen. Het zou bij die ene lunch blijven, daar twijfelde ze niet aan. Door zijn vrouw en zijn gezin zo nadrukkelijk te noemen maakte Robert maar al te duidelijk dat hij geen behoefte had aan een regelmatig, duurzaam contact. Maar dat deed er niet toe. Ze wilde hem alleen maar ontmoeten, zodat ze zich compleet zou voelen. Met de brief tegen haar hart gedrukt keek ze uit over de glinsterende golven.

Ja, als ze haar vader had ontmoet zou ze zich eindelijk echt compleet voelen. Ze had altijd het gevoel gehad dat er iets ontbrak. Dat er diep vanbinnen een soort leegte gaapte die door niets gevuld kon worden. Wanneer ze verdrietig was, of boos, of teleurgesteld, sloeg ze haar armen om haar kussen

en zei ze tegen zichzelf dat ze pas gelukkig kon zijn als ze een echte vader had, net als Joe, Becky en Elsie. Ze hield van Tom, maar ze voelde zich niet ten diepste met hem verbonden. Ze hoopte dat ze dat gevoel bij Robert wél zou hebben.

In de dagen voordat ze de trein naar Londen zou nemen, kon Madison aan niets anders denken. Haar verwachtingen waren hooggespannen. Ze wist zeker dat Robert en zij veel gemeen zouden blijken te hebben. Dat ze zouden lachen om dezelfde dingen, dat ze dezelfde dingen leuk zouden vinden, en dat ze zichzelf in de ander weerspiegeld zouden zien. Met de mogelijkheid dat de lunch op een enorme teleurstelling zou uitlopen, dat zou blijken dat ze alleen hun blauwe ogen met elkaar gemeen hadden, hield ze geen rekening. Alleen al de gedachte daaraan was onverdraaglijk.

3

De ontmoeting

Robert werd wakker met een gevoel alsof er een steen op zijn maag drukte. Vandaag zou hij zijn dochter ontmoeten. Hij was in zijn appartement in Londen, en ze hadden voor de lunch afgesproken. Starend naar het grijze licht dat door de kieren van de jaloezieën naar binnen sijpelde, wenste hij dat de dag al voorbij was. Hij keek bepaald niet uit naar de ontmoeting. Het liefst zou hij die nacht in New York uit zijn geheugen hebben gewist. De herinnering vervulde hem met schaamte. Hoe had hij zo stom kunnen zijn? Wat had hem bezielde?

Het had niet veel gescheeld of zijn hart had het begeven toen Alice hem belde op kantoor om te zeggen dat ze was bevallen van een dochter. Zijn dochter! In gedachten zag hij het gezicht van zijn vrouw, van zijn zoons voor zich, als luchtballonnen die elk moment uiteen konden spatten. In paniek bij het vooruitzicht hen te verliezen had hij zijn schuld afgekocht. En dat was ook wat Alice wilde. Tot zijn grote opluchting had ze niet verwacht dat hij een rol zou spelen in het leven van hun dochter, of dat hij haar openlijk zou erkennen.

Dus hij had een maandelijks toelage geregeld en gehoopt dat de zaak daarmee was opgelost.

De daaropvolgende achttien jaar had het daar ook op geleken, maar nu werd hij opnieuw geconfronteerd met de gevolgen van zijn misstap. Kreunend liet hij zich uit bed glijden. Hij zou met Madison gaan lunchen, hij zou aardig zijn en zeggen wat er van hem werd verwacht, en daarna zou hij naar huis gaan, naar Elizabeth en de jongens in Hampshire. Niemand hoefde er iets van te weten. Hij zou zijn onfrisse geheim opnieuw onder het tapijt kunnen vegen.

Zijn kantoor zetelde in een charmante witte stadsvilla in St. James's. Het bedrijf was weliswaar niet groot maar buitengewoon succesvol als producent van een aantal van de populairste Engelse sitcoms. Zoals altijd ging hij volledig op in zijn werk en was hij in staat de lunchafspraak te vergeten, totdat het tijd werd om de deur uit te gaan. Met lood in zijn schoenen liep hij de stad in, als een schooljongen op weg naar zijn examen.

Het was een sombere dag. Er dreigde regen, dikke wolken hingen laag boven de huizen. Als vaste gast werd hij bij Le Caprice hoffelijk ontvangen door Jesús, de Boliviaanse manager.

‘Goedemiddag, Mr. Seymour.’ Jesús schonk hem een warme glimlach. ‘Uw gast is er nog niet.’

‘Mooi zo.’ Robert bedacht opgelucht dat hij nog een stevige borrel kon bestellen om zichzelf moed in te drinken. ‘Ik heb met mijn peetdochter afgesproken.’ Hij had het nog niet gezegd of hij had er al spijt van. Tenslotte had hij Jesús nog

nooit tekst en uitleg gegeven over zijn tafelgenoten, dus nu klonk het alsof hij zich schuldig voelde.

Hij kreeg zoals gebruikelijk het hoektafeltje bij het raam. Een tafel voor twee vanwaar hij het hele, goed bezette restaurant kon overzien. Hij bestelde een martini. Puur. Hier en daar zag hij een bekend gezicht, maar dat stoorde hem niet. Door weg te kruipen in een obscure eetgelegenheid, ergens in een achterafstraatje, zou hij nog meer de verdenking op zich laden dat hij iets deed wat niet door de beugel kon.

Toen zijn martini kwam, sloeg hij die in één teug achterover. Hij had een dochter! Het leek zo onwezenlijk, en het bezorgde hem bovendien een licht gevoel van misselijkheid. Dat Madison zijn dochter was, wilde nog niet zeggen dat ze iets gemeen hadden. De lunch zou vast en zeker erg ongemakkelijk verlopen. Daar viel niets aan te doen, maar hij kon in elk geval zorgen dat hij lekker at. Met die gedachte liet hij zijn blik over de menukaart gaan, ook al kende hij die uit zijn hoofd.

Terwijl hij zich verdiepte in de specials van de dag, werd hij onderbroken door Jesús. 'Uw gast is er, Mr. Seymour.'

Robert keek op. En daar stond ze. Madison. Ze glimlachte nerveus.

Robert schoot overeind en schudde haar de hand. Aangenaam verrast. Zijn dochter bleek een aantrekkelijke verschijning met lange, enigszins verwaaide blonde haren, intelligente blauwe ogen en een gevoelige mond. Zijn eerste indruk was er een van onschuld, van puurheid. Het loden gewicht dat de hele ochtend op hem had gedrukt, verdween.

‘Sorry dat ik te laat ben.’ Haar zachte stem had een licht hese klank. ‘De trein had vertraging.’

‘Dat gebeurt nogal eens.’ Robert keek toe terwijl Jesús een stoel voor haar naar achteren trok. ‘Treinen zijn zo vaak te laat. Behalve in Zwitserland. Daar rijden ze tot op de seconde nauwkeurig.’

Lachend zette ze haar tas op de grond. ‘Bedankt voor de uitnodiging. Ik ben blij dat u me wilde ontmoeten.’ Haar heldere blik was ontwapenend.

‘Graag gedaan. En je bent inmiddels achttien, dus het werd hoog tijd. Jij bedankt dat je de lange reis hierheen wilde maken.’ Hij had verwacht dat ze gevoelens van wrok in hem zou oproepen; dat hij de lunch zo snel mogelijk achter de rug zou willen hebben en er een punt achter zou zetten zodra dat kon zonder onbeleefd te zijn. Maar tot zijn verrassing genoot hij vanaf het eerste moment van haar gezelschap. ‘Kan ik je een glas wijn aanbieden?’

‘Heel graag. Heerlijk.’ Ze deed haar best niet onwennig te lijken en te doen alsof wijn drinken en lunchen bij Le Caprice dagelijkse kost voor haar waren. Maar ze zat met knikkende knieën; onder de tafel, dus dat kon Robert niet zien.

Haar moeder had gelijk gehad. Robert en zij hadden inderdaad dezelfde blauwe ogen. Op zoek naar zichzelf nam ze hem aandachtig op, in de hoop niet al te nieuwsgierig te lijken. Hij had een leuk gezicht, knap maar bovendien innemend. Een eerlijk, fatsoenlijk gezicht; niet het gezicht van iemand die in staat was zijn vrouw te bedriegen door overspel te plegen. Jong en onervaren als ze was, ontging haar de